

Kamarimusiikkia kartanossa

Perniön kulttuurielämän kesto koetellaan. Kulttuurisihteerin tointa ollaan puolittamassa ja samalla toista puoliskoa hävittämässä kokonaan. Kansalaisopistoon jonnottaa innokkaita opiskelijoita, mutta monia kursseja ei voitu varojen puutteessa aloittaa ollenkaan. Rehtorin tointa supistetaan sielläkin. Kai perniöläiset kaahaavat enemmän ja enemmän Saloon oppiin. Nämä uutiset eivät erityisemmin Perniötä mairittele.

Onneksi Perniössä toimii pieni ja pirteä musiikkiyhtiö Perniön Musiikkikilta, johon kuuluu noin 80 jäsentä. Perinteisten joulunajan konserttien ohella Musiikkikilta alkoi viitisen vuotta sitten järjestää koti- ja kartanokonsertteja. Koska konsertit on pidetty ihmisten huusholleissa, niihin on voitu ottaa vain viitisenkymmentä kuulijaa. Tilaisuudet ovat kuitenkin täyttyneet vaivatta jo jäsenistä. Harva vapaa yhdistys saa liikkeelle yli puolet jäsenistöstään.

Tällä kertaa Lintilään oli saapunut kaksi tuttua ja turvallista viulistia, Juha-Pekka Vikman ja Jussi Alho. Heidän mukanaan tuli nuorempia kykyjä, sellisti Katja Kolehmainen ja oboetaiteilija Janne Korhonen.

Oboe, tuo orkesterin keskelle, vähän piiloon kätkeytyvä kaihoisan tuntuinen ja orkesterille ensimmäisen viritysvävelen antava puupuhallin ei useinkaan tupsahda esille pienemmissä kokoonpanoissa, vaikka sille onkin kohtalaisesti sävelletty. Mutta Perniössä tupsahti.

Ohjelma tuntui aluksi rohkealta. Ensin tuttua Mozartia ja sitten uudempaa ja vaikeampaa Brittenia. Juuri ennen konsertin alkua kuulutettiin sitten se odotettu ohjelmanmuutos; ensin Britten ja sitten vasta lumoava Mozart.

Kansallisoopperan lupaava soolo-oboisti Janne Korhonen taituroi ensin Brittenin liruksia, mutta sitten tauon jälkeen, kun tunnelma oli muutenkin vapautunut, alkoi se oikea. Ei pääse ihmettelemästä, kuinka joku nuorukainen 1700-luvulla sävelteli massoittaan tällaisia salpaavia sävelmiä. Niitä soitetaan yhä vaan uudestaan, eivätkä soittajat saatikka yleisö kyllästy. Nytkin hidas adagio-osa nollasi normaalit aistit. Vaikka tulinen meteoriitti olisi tömähäntä lähistölle, ei olisi kavahdettu.

Lopuksi yllätyksenä kvartetti esitti yleisölle kontrapunktimaisten arvoituksen soittamalla Puccinin harvinaisen menuetin.

Kiistattomasti aistii, että taiteilijat soittavat mielellään tiiviissä tilassa. Lähimmät kuulijat ovat vain metrin päässä. Hengitys huokuu puolin ja toisin. Elämykset leimuavat silmistä ja kuvastuvat kasvoilta. Musiikki tenhoaa pienessä salissa.

Tällaisten konserttien tauoilla kuulijoille tarjoutuu lisäksi mainio tilaisuus puhella taiteilijoiden kanssa. Väliaika saattaa hieman venyä, eikä konsertin loputtua kenelläkään tunnu olevan hirveää kiirettä.

Musiikin, sanotaan nyt vaikka kamarimusiikin, hyötyjä on vaikea arvioida saatikka laskea rahassa. Mukana istuneena, kuulleena ja kokeneena voin vakuuttaa, että tuli mairiteita. Samoja tunteja näytti muidenkin lähes viidenkymmenen vieraan kasvoilta pursuilevan. Uskoisin kunnalle olevan siunaukseksi, jos veronmaksajat voivat hyvin.

pajen